

[Jacob Sørensen.]

bemærkede også, at ministeren sagde, at det er folketinget, der bestemmer omfanget af Hovedstadsrådets arbejde. Det er naturligvis rigtigt, at folketinget kan pålægge Hovedstadsrådet at varetage visse områder, men i loven om Hovedstadsrådet står der i § 14, stk. 3:

»Hovedstadsrådet kan med indenrigsministerens samtykke beslutte at varetage andre opgaver, som ikke ved lovgivningen er henlagt til kommunerne, amtskommunerne, staten eller andre.«

Så der er altså en mulighed i visse tilfælde for, at man kan gøre det med ministerens samtykke, og jeg vil gerne have ministerens ord for, at han vil være meget påpasselig med, at det ikke sker.

Dertil vil jeg også føje, at jeg også gerne vil have ministerens bekræftelse af, at han er indstillet på, at Hovedstadsrådet i videst muligt omfang og hurtigst muligt, hvor det kan lade sig gøre, uddelegerer arbejdet og administrationen f. eks. af by- og landzoneloven til kommunerne og amterne. Det skal jo ske, når Hovedstadsrådet har løst sine opgaver de enkelte steder. Det kan ikke være meningen, at Hovedstadsrådet vedblivende skal være administrerende for den helt overvejende del af by- og landzonelovens problemer. Det må fastlægges i vedtægterne, og når vedtægterne er fastlagt, så må det ud til kommunerne eller delegeres ud til kommunerne på anden måde for større og mindre ting. Det er der visse muligheder for, og det er muligheder, som i højere grad er tiltrængt udnyttet i Københavnsområdet og i hovedstadsområdet end i noget andet amt i landet.

Kristine Heltberg (SF):

Den skuffelse, jeg talte om i første omgang, er først og fremmest skuffelsen over, at man ikke tager mere energisk fat på de enorme problemer, som København jo er udsat for, og som ministeren jo selv er meget opmærksom på. Det er simpelt hen ved at være for sent. Vi mærker, at Københavns kommune er ved at komme ud i de samme problemer, som vi kender fra andre storbyer, der er underkastet forældede styrelsessystemer. Jeg er meget bekymret over, at man åbenbart ikke har taget disse problemer mere alvorligt, end denne udskyldelse af revisionen giver udtryk for. Før vi får et ensartet direkte skattesystem, før vi får opdelt denne region i overkommelige kommuner,

som for borgerne er til at overskue, før vi får et centralt organ, der er fremgået ved direkte valg, får vi ikke løst hverken hovedstadsområdets eller specielt Københavns kommunes problemer.

Jeg vil bede til, at man fra ministeriets side virkelig skynder sig at gøre det forberedende arbejde, der gør en virkelig revision mulig.

Abel (CD):

Jeg tror, det var hr. Wilhjelms, som benyttede udtrykket »borgmesterklubben« om Hovedstadsrådet. Jeg ynder ikke selv at benytte det pågældende udtryk, men det er rigtigt, der er en del borgmestre, som er medlemmer af Hovedstadsrådet, men i grunden kan de jo også lave et udmærket stykke arbejde. Jeg er imidlertid enig med hr. Wilhjelms intentioner, som jeg går ud fra lå bag udtrykket, nemlig at vi bør have nogle politikere, som kan koncentrere sig om arbejdet, der finder sted i Hovedstadsrådet.

Som medlemmer af Hovedstadsrådet modtager vi et meget detaljeret materiale om alle de spørgsmål, der behandles, og hvis vi skal undgå, at det bliver en form for teknokratisk styre, og dermed sikre, at den overordnede planlægning foregår på en politisk ansvarlig måde, så bør vi i egen interesse sørge for, at disse politikere også kan koncentrere sig om det arbejde, som finder sted.

Ministeren talte om, at man skulle lade Hovedstadsrådet gøre de opgaver færdig, man var i færd med i øjeblikket. Her synes jeg, det er vigtigt at gøre opmærksom på, at nok er man i færd med en meget grundlæggende opbygning af forskellige styringsredskaber, men det må vel være med henblik på en mere løbende planlægning, at disse ting finder sted. Derfor tror jeg altså ikke, at man bare kan gøre opgaverne færdig; men naturligvis, vi kan få et færdigt grundlag.

Flere har været inde på by- og landzoneloven, og jeg vil godt endnu en gang understrege, at det er vigtigt, at man åbner mulighed for, at Hovedstadsrådet kan uddelegere administrationen af denne by- og landzonelovgivning til de lokale områder. Det er som sagt et meget vanskeligt arbejde, der finder sted, og det er også urimeligt, at man som politiker i Hovedstadsrådet skal sidde og vurdere, næsten på hvilken måde et hus skal bygges på en bestemt vej i en kommune, som måske ligger meget, meget fjært fra, hvor man selv bor.

Offentligheden burde i øvrigt interessere sig